

30.1.2015

MEDEDELING AAN DE LEDEN

Betreft: Verzoekschrift 0162/2012, ingediend door Johannes Juijn (Nederlandse nationaliteit), over discriminatie van buitenlanders bij onroerendgoedtransacties in Frankrijk

1. Samenvatting van het verzoekschrift

Indiener klaagt zich erover dat hij als buitenlander bij de verkoop van zijn huis in Frankrijk hogere kosten moest betalen dan een Franse burger. Indiener werd geconfronteerd met een document van SARF dat hij moest ondertekenen op straffe van annulering van de transactie. Het ging hierbij om een procedure voor het vaststellen van de overwaarde van zijn huis. Franse burgers betalen hiervoor 680 euro terwijl buitenlanders hiervoor ongeveer 2 700 euro moeten betalen. Indiener is van mening dat er sprake is van discriminatie door de Franse overheid en verzoekt om afschaffing daarvan.

2. Ontvankelijkheid

Ontvankelijk verklaard op 8 juni 2012. De Commissie is om inlichtingen verzocht (artikel 216, lid 6, van het Reglement).

3. Antwoord van de Commissie, ontvangen op 27 februari 2013

In verband met de overdracht van onroerend goed vereist de Franse wetgeving dat niet-ingezetenen (natuurlijke en rechtspersonen) een fiscaal vertegenwoordiger aanwijzen die met de verkoper hoofdelijk aansprakelijk is voor de betaling van de meerwaardebelasting¹ in

¹ Deze verplichtingen zijn vastgesteld in de Code général des impôts, CGI, met name artikel 244 bis A en artikel 171 quater van bijlage 2 van deze wet. In artikel 171 quater is bepaald dat "personen waarvoor de heffing geldt als bedoeld in artikel 244 bis A van de Algemene wet inzake Rijksbelastingen, verplicht zijn om bij de met de

Frankrijk. Een bepaald aantal Franse bedrijven beschikt in de praktijk over een permanente erkenning van de overheid.

De Commissie vraagt zich af of de verplichting in Frankrijk om een fiscaal vertegenwoordiger aan te wijzen zich laat verenigen met het Europees recht. In zijn arrest van 5 mei 2011 in zaak C-267/09, Commissie/Portugal, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaald dat nationale wetgeving die niet-ingezetenen de verplichting oplegt om een fiscaal vertegenwoordiger aan te wijzen als een beperking kan worden opgevat van het vrij verkeer van kapitaal, in beginsel verboden op grond van de artikelen 63 VWEU en 40 van de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte, aangezien de belastingplichtige hierdoor bepaalde formaliteiten moet verrichten en extra kosten moet maken.

Op basis van deze jurisprudentie is de Commissie voornemens om een inbreukprocedure in te leiden in de zin van artikel 258 van het VWEU aangezien de Franse autoriteiten in de voorfase niet bereid zijn gebleken om aan de inbreuk op het Europees recht een einde te maken.

Bovendien heeft de Commissie van de indiener begrepen dat hem te verstaan was gegeven dat hij verplicht zou zijn gebruik te maken van het bedrijf SARF (Société Accréditée de Représentation Fiscale) omdat anders de verkoop van zijn onroerend goed zou worden geannuleerd. Uit onderzoek van de Commissie blijkt dat bovengenoemd bedrijf een particuliere onderneming is die geen enkel exclusief recht toegekend heeft gekregen van de Franse autoriteiten en dat men dan ook niet verplicht kan worden om van haar diensten gebruik te maken. Zoals hierboven is aangegeven bestaat er een verplichting om een fiscale vertegenwoordiger aan te wijzen maar deze kan zijn:

- een bedrijf of organisme dat reeds beschikt over een permanente erkenning van de belastingadministratie;
- een bankinstelling in Frankrijk;
- een koper van het goed met fiscale woonplaats in Frankrijk;
- dan wel enig ander persoon met fiscale woonplaats in Frankrijk.

Overigens is de facturering van de diensten van de organismen die de functie van fiscaal vertegenwoordiger uitoefenen niet gereguleerd. Het tarief van deze diensten wordt derhalve bij overeenkomst vastgesteld. De verplichting om gebruik te maken van een particuliere dienstverlener lijkt dan ook niet in overeenstemming met de bepalingen van de Franse wetgeving.

Conclusie

De Commissie zal de indiener op de hoogte houden van het verloop van dit geval van inbreuk.

invordering belaste instantie een in Frankrijk gevestigde vertegenwoordiger aan te melden die zich ertoe verbindt de formaliteiten te vervullen waaraan zij zijn onderworpen en namens hen deze heffing te voldoen, met inbegrip, indien van toepassing, van de boete zoals bedoeld onder punt 1 van artikel 1761 van de voornoemde wet".

Met het oog op het tweede punt wordt de indiener erop gewezen dat indien hij van mening is slachtoffer te zijn van misbruikpraktijken (hetzij vanwege de ongegronde verplichting om zich te wenden tot een particuliere dienstverlener, hetzij vanwege de opgelegde tarieven die hij niet met de geleverde prestaties in overeenstemming acht), hij zich kan wenden tot de Franse overheidsinstantie die belast is met fraudebestrijding en consumentenbescherming dan wel rechtstreeks tot de burgerlijke rechter in Frankrijk. De Commissie is niet bevoegd zich te mengen in deze kwestie tussen twee particuliere partijen.

4. Antwoord van de Commissie, ontvangen op 31 mei 2013 (REV)

De Commissie is verheugd de Commissie verzoekschriften van het Europees Parlement te kunnen meedelen dat inzake de in het verzoekschrift aangevoerde kwestie de Commissie besloten heeft de inbreukprocedure (2012/2215) overeenkomstig artikel 258 van het VWEU in te leiden, door Frankrijk op 24 april 2013 een aanmaningsbrief te zenden. De Franse autoriteiten hebben nu twee maanden de gelegenheid hun opmerkingen bij de Commissie in te dienen.

Op grond van deze informatie – of bij gebreke daarvan – zal de Commissie besluiten over het vervolg dat aan deze procedure wordt gegeven.

5. Aanvullend antwoord van de Commissie, ontvangen op 29 november 2013 (REV II)

In hun antwoord van 22 juli 2013 op de aanmaningsbrief die de Commissie hun overeenkomstig artikel 258 van het VWEU en in het kader van de inbreukprocedure had toegezonden, stellen de Franse autoriteiten dat de verplichting voor niet-ingezetenen om in Frankrijk een fiscale vertegenwoordiger aan te wijzen voor de betaling van de belasting op de meerwaarde van onroerende goederen, niet in strijd is met de Europese wetgeving.

Na het antwoord van de Franse autoriteiten nauwkeurig te hebben bestudeerd, zal de Commissie beslissen over het vervolg van deze procedure.

6. Aanvullend antwoord van de Commissie, ontvangen op 31 januari 2015 (REV III)

In reactie op de door de Commissie opgestarte inbreukprocedure hebben de Franse autoriteiten het wetgevingsproces opgestart om de verplichting voor niet-ingezetenen om in Frankrijk een fiscale vertegenwoordiger aan te wijzen te schrappen.

Krachtens artikel 62 van de fiscale wijzigingswet voor 2014 van 29 december 2014 (wet nr. 2014-1655), op 30 december 2014 gepubliceerd in het Staatsblad van de Franse Republiek, wordt de verplichting om dergelijke vertegenwoordiger aan te wijzen inderdaad geschrapt, waarmee een einde wordt gemaakt aan de discriminerende behandeling van niet-ingezetenen.

Er kan dus worden geconcludeerd dat deze nieuw aangenomen bepalingen een einde maken aan de door de Commissie aan de orde gestelde problemen in het kader van voornoemde procedure tegen Frankrijk.